

Nem volt akkor ideje elolvasni a levelem. Félretette, amit nem bántam...

„Beszélgettünk, miközben a levél ott hevert bontatlanul az asztalán. Csak annyit mondtam el a tartalmáról, hogy az van benne, amit kérdezett, hogy mit is akarok én igazán tőle. Pár nap múlva felmentem az irodába. Belenéztem, ahogy szoktam az éppen aktuális aktába, ami az asztalon várta, hogy a másnapi tárgyalásra cipelje át valaki. Átlapoztam, és megdöbbenve vettem észre, hogy valaki hozzá tűzte a leveletem egy beadványhoz, amit lefénymásoltak és minden bizonnyal már szétküldtek az ügyfeleknek, és a bíróságra is bekerült már. Ez az akta ugyanis Volpe házi példánya, amiből dolgozni fog a tárgyaláson másnap. Nem kérdés, hogy Patrizia, aki lemásolta, szintén elolvashatta... Nem tudtam, felhívjam-e emiatt Volpe-t. A jeges döbbenet rajtam is erőt vett, de úgy éreztem, most azzal mindenkinek többet ártok, ha este tízkor felhívom őt ezzel. Ha már szétküldték a beadványt, akkor úgyis mindegy... Ráadásul, az sem kizárt, hogy aki benne van a dologban, az éppen ott alszik mellette. Egyébként is elég kínosan éreztem magam én is, bár engem itt nem ismernek, és én úgyis elmegyek innen nyomtalanul, de Volpe marad. A bíró, az ellenfél ügyvédje nyilván már mind végigolvasták...

Elmehettem volna a tárgyalásra, hogy megbizonyosodjak arról, hogy vajon botránny van-e és elejét vegyek minden későbbi botránynak.

Másnap nem beszéltünk. Én sem kerestem őt és ő sem engem, ami különösen aggasztott, erősödött szégyenérzetem a levél ügy miatt.

Harmadnap bementem az irodába, természetesen zakatolt a szívem és a torkomban fojtogató gombóc ült. Nem kellett volna, hogy büntudatom legyen, hiszen én nem tehetek semmiről, én Volpe kezébe adtam a levelet. Mégis büntudatom volt az eset miatt. Át tudtam érezni a helyzetét, bár még nem tudtam mi történhetett. Patrizia nyitott ajtót:

Volpe ma nincs bent, nem érzi jól magát, kimerítette a tárgyalás! - közölte velem udvariasan, rezzenéstelen arccal.

- Értem, sajnálom. -feleltem neki.

Azzal bementem az asztalomhoz, kezdtem összepakolni az aktáimat. Nem tudtam figyelni semmire, egyre csak a levélen kattogott az agyam.

Nem tudtam, tud-e Patrizia erről az incidensről egyáltalán, meg az is, lehet, hogy rutinból tűzte hozzá vagy nem is ő tűzte hozzá az aktához a leveletem...

Lehetetlen, gondoltam, hogy több hónap intenzív levelezéséből és a találkozókból ne érzett volna meg Patrizia valamit. Ha így van, miért nem adja jelét, hogy sejt valamit? Ha nem is olvasott el semmit, éreznie kellett, de már abban is kételkedtem, hogy nem olvasott el egy üzenetemet sem. De miért is mondta volna vagy csinált volna botránnyt,

hiszen kapóra jöttem ahhoz, hogy Volpe büntudatát uralja, és így őt egyre nagyobb függésben tartsa, miközben biztos lehetett abban, hogy Volpe úgysem csalja meg őt...

- Most főztem kávét, gyere, igyunk egyet! – jött be egy tálcával a kezében Patrizia. Már csak egy kávé hiányzik ebben a lelkiállapotban Mégsem utasíthattam vissza a kedves kínálást.

Szinte lecsapta az asztalra a csészéket, a kávé mégsem lötytyent ki. Úgy tudott hirtelen mozdulatokat tenni, hogy közben ugyanaz az erő, ami gyorsította a dolgokat körülötte, abban a pillanatban le is fékezett mindent. Irigyeltem ezt a manipulatív dinamikát. Hasonló módon foghatta ő Volpe-t is. Rágyújtottunk, bár az irodában nem volt szabad a dohányzás.

- Elkészült a könyved? Bár gondolom nem csak ezért jöttél... Már várom, hogy elolvashassam.

- Nem, én könyvet írni jöttem ide, Patrizia!

- válaszoltam határozottan, megnyomva a könyv szót, mert éreztem, neki minden alkalom, amikor Volpe-ban miattam akár alaptalanul büntudatot kelthet, az az ő malmára hajtja a vizet. Pusztá jelenléteimet is erre használta, ez egyre nyilvánvalóbbá vált számomra, és egyre kevesebb kedvem támadt kiszolgálni Patrizia efféle szükségleteit...

- Remélem jó vége lesz, nem szeretem a szomorú végű sztorikat. Megírtad már a végét is?

- Nem, azt még nem, ahhoz még idő kell, hogy letisztuljon - feleltem.

- Értem...- közben már vitte is ki a csészéket a konyhába.

Összepakoltam mindenemet. Kimentem, hogy elköszönjek, és még mielőtt bármilyen további kérdés elhangozhatott volna a részéről, otthagytam a kulcsot a pulton és nyitottam az ajtót.

- Hiányozni fogsz...- mondta búcsúzóul Patrizia, s hangjából ezúttal nem cinizmust, fölényességet, hanem őszinteséget éreztem ki. Neki tényleg kapóra jött az ittlétem...

Elindultam a kocsimhoz, amit a várfal alatt, a Fortezza-nál, a stadion parkolójában raktam most le. Kisétáltam, kerülgettem a szembe jövő öregurak csoportjait, akik joviálisan tették szokásos délutáni sétájukat a főutcán, majd az asszonyokat, akik a szerdai piacon nézelődtek és beszéltek meg a piaci „chat fórumon” a heti eseményeket. Felfoghatatlanul kezdett hatalmába keríteni egy érzés. Talán csak nem egy abszurd színjáték része vagyok, és ez a pár együtt kéz a kézben járhatja velem a bolondját? Ők jót szórakoznak rajtam, és talán csak előttem tartják rejtve, de mindenki mindent tud, és ők

valójában kiválóan érzik magukat ebben a háromszögben, időnként négyszögben? Persze csak így, ezekkel a szigorú és előttem eltitkolt keretekkel, amiben nekem semmi levegő nem jutott...

Á, nem azonnal eltereltem ezeket a gondolatokat is, mert ettől felettebb émélyegni kezdtem. Mire a kocsihoz értem, a séta kiegyensúlyozottá tette a hangulatomat, olyannyira, hogy Quercegrossa-ba érve egyenesen azt éreztem, hogy ez a háromszög egy furcsa, bizarr szövetséggé vált. Bármi is legyen a háttere, ez egy kölcsönös függés, és valamiért Patrizia az imént a maga módján megvallotta, hogy szüksége volt rám... Nekem viszont tiszták voltak az érzéseim, és nekem ennek megéléséhez éppen, hogy nem volt szükségem rá.

Volpe talán Patrizia-ban is a hiányt, a megvonást, a reménytelen próbálkozások hiábavalóságát szereti, ami után eufórikusnak hat egy pillanatnyi harmónia, vagy annak illúziója és egy pár együtt töltött óra. Erős kötés az ilyen, megszokott, jól bevált receptúra, mindenki megkapja, amit akar. Megvonás és beteljesülés, hiány és jutalom.

Rögtön megértettem, hogy akármint is, de a levél miatt bizonyosan rám zúdulhat az egész malőr ódiuma. Két nap múlva jött egy üzenet Volpe-től, hogy szeretne velem találkozni.

Nem tudtam, hogy örüljek-e ennek, vagy sem. Mindig örültem, ha láthattam őt, igaz most éreztem, hogy minden más megvilágításba kerülhet a szemérmetlen levél miatt. Semmiről nem volt bizonyosságom, még arról sem, hogy vajon tényleg, amint az várható volt, illetéktelen kezekbe került-e a levél... Azt sem tudtam meg azóta sem, hogy az hogyan került az aktába.

Megbeszéltük, hogy Bagno Vignoni-ban találkozunk, mert neki ott volt dolga a közelben.

Szerette a nobile-t és Montepulciano-ba hívta meg előző este egy borkóstolóra a pincészet, ahonnan mindig veszi Paoloval együtt a nobile-t az Enoteca-ba és az ügyfeleknek rendezett partikhoz. Mindkettőnknek kedves volt ez a hely, örültem, hogy ott találkozunk.

Vizionáltam az úton, hogy Volpe még nem tért magához a kétségbeeséstől. Én pedig nem fogom tudni kimagyarázni ezt a helyzetet. Mindegy, gondoltam, állok elébe, végül is a lelkiismeretem tiszta és számomra ez mindennél fontosabb volt mindig... Sosem ismertem el más hiteles támpontot magam számára, mint a saját lelkiismeretemet, ami többnyire szigorúbb volt bármilyen jogszabálynál. A levelem tartalma egyszerűen másodlagos lesz az általa kiváltott botrányhoz képest, mert az egy corpus delicti-vé vált

és nem a címzettnek szóló, szívet melengető, őszinte levéllé, aminek szántam. Általában amikor az ember nagyon el akar valamit kerülni, vagy nagyon fél valamitől, az be szokott következni. Volpe nagyon félt attól, hogy a fejünkben eddig lefutott történetünk kiderül a partnere felé. Nyilvánvaló, hogy egy kisvárosban a valódi élete innentől kezdve nem maradhat titok. Tudni fog róla mindenki, a dohányárustól a családjáig, az Enoteca-ban majd összesúgnak, mert a levél nem egy őrült szerelmes levele, hanem egy megfogható, valós, azonosítható valakitől származik, akinek ottlétéről ráadásul többen is tudtak szakmai körökben. Egy botrányhoz asszisztálhattam akaratomon kívül, ami Volpe nyakába zúdíthat egy sor problémát, leginkább a saját magával való szembe nézés problémáját.

Nem sok jót jószoltam tehát a fogadtatásomnak, még akkor sem, ha nekem ehhez sok közöm nem volt, hisz én csak egy levelet írtam neki.

Párszáz méterre a bejárattól parkoltam le az autóval. A fürdő körül kis patakokban csordogál a meleg víz. Az aggastyánok itt áztatgatják a lábukat, amikor nincs túl hideg, de most csak egy-két kalandor ült ott, és lógatta időnként lábát a patakokban futó forró vízbe...

Ahogy egyre feljebb értem, láttam, ahogy a fürdő sejtelmesen fortyog. Enyhén gőzölgött csak, talán nem volt elég meleg a víz a medencében, vagy nem volt kint elég hideg még. A gőz összeolvadt a leszállni készülő köddel, ami ezen a késő januári napon a várostól idáig kísérte utam. Szokás szerint nem voltak sokan a piazza-n. Egy bár teraszán, kabátban egy könyvvel a kezében üldögélt magában egy fiatalember, talán ő is várt valakit...

A termál medence ezen a helyen önmagában véve is egy ellentmondás: fürödni ugyanis tilos benne... Bár szabadtéri, mégsem szabadság érzettel tölt el a falu főterét átívelő medence, ahol a gyertyát égve kellene tudni átvinni annak egyik szélétől a másikig, mint azt Gorcsakov is próbálta...

Valójában nem tudtam, hogy mit akarhat tőlem Volpe, ha mégsem a levél lenne a téma. Felkészültem a legrosszabbra...

Talán nem is történt semmi, és csak abban az egy aktában maradt a levél, amit ő tűzött hozzá véletlenül vagy nem véletlenül utólag, és aztán később, olvasás után ki is dobhatta egy könnyed mosollyal...

Vártam. Öt órára beszéltük meg a találkozót és már majdnem félhat volt.

Nem szokott késni, és nem akartam felhívni, végtére is ő akarta a találkozót. Még egyszer körbejártam a medencét. Alig lehetett már valamit látni a párában. Még tízperc eltelt, nem tudtam tovább várni, beültem az autóba és elhajtottam... Még este összepakoltam.

Reggel bementem a tulajdonoshoz, és leadtam a bérleményemet.